

Starosta Kostelce nad Orlicí a majitel Nového zámku **FRANTIŠEK KINSKÝ**:

Nejlépe se cítím jako průvodce ve svém vlastním domě

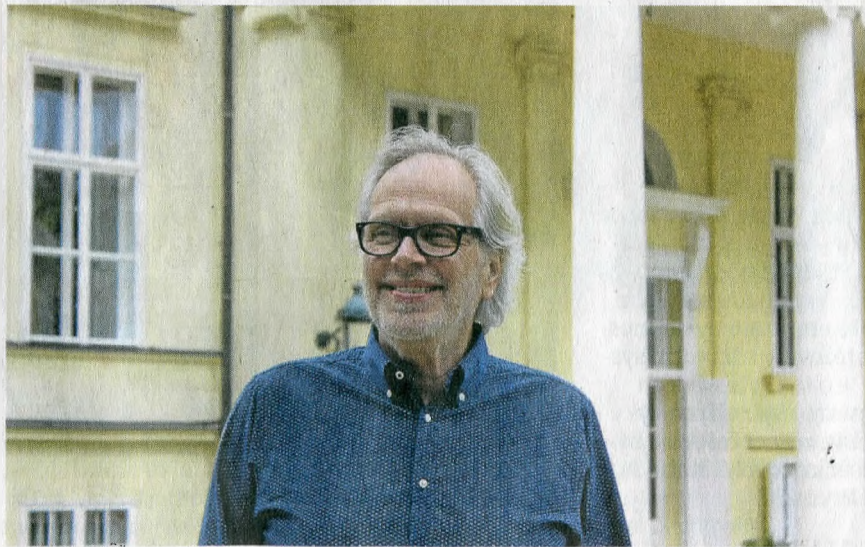
Rozhovor

JANY KOTALOVÉ

„Bůh, čest, vlast“ je heslem rodu Kinských. Jejich Nový zámek v Kostelci nad Orlicí se v posledních letech stal dalším centrem kulturního dění v regionu. Jeho majitele Františka Kinského, který je zároveň i zdejší starostou, lidé znají také z televizních obrazovek jako průvodce dokumentárním cyklem *Modrá krev*.

Slehkostí a jistotou, jako by jen listoval rodinným albem, dokáže František Kinský popsat snad každou z mnoha desítek i více než stoletých fotografií rozmístěných po komnatách Nového zámku. Kdo to byl, s kým uzavřel sňatek, občas přidá i nějakou historku. Třeba o paní

FRANTIŠEK KINSKÝ před svým zámkem v Kostelci nad Orlicí. Foto: Deník/Jana Kotalová

Kolik Vám bylo, když jste museli zámek opustit?

Úplně přesně si to nepamatuji. Ve 48. roce bylo dědečkovi zabaveno všechno, co vlastnil, kromě parku a zámku. Následně si někdo uvědomil, že přílehlý park je o něco větší než zahrada u běžného domku

um, ale jako prostor, který je obýván. Aby na ně dýchal atmosférou, že co chvíli se tam některý z jeho obyvatel vrátí, třeba k rozečtené knížce. I proto je tu hodně fotografií lidí, kteří k domu měli osobní vztah, aby tady byl cítit dotek života rodiny.

Churchillové, která se kvůli Karlu Kinskému chtěla nechat rozvést. Jeho rodina ale nedovolila, aby si ji vzal.

Upozorňuje na další snímek čtyř „urostlých“ bratrů Kinských, je mezi nimi jeho otec. „Každý měl okolo dvou metrů, říkalo se jim ‚osm metrů Kinských‘“, komentuje fotografii s úsměvem František Kinský.

Na jiné je on sám asi jako dvouletý chlapec se svým dvoumetrovým dědečkem. „Dědeček byl Herodes. Říkával: Děti mě nemusí milovat, stačí, když mě budou ctít. Neměl rád děti, až do chvíle, kdy jsem se narodil já. Mě miloval a já jeho. Jeho život byl velmi pestrý a byl to báječný vypravěč. Doteď mě mrzí, že své vzpomínky nese-psal,“ tvrdí.

Majitel a správce zámku, starosta, průvodce pořadem Modrá krev. Ve které roli se cítíte nejlépe?

Nejlépe se cítím jako průvodce ve svém vlastním domě (mluví tak o zámku, pozn. red.). Dělán to rád, je to velmi žádaný bonus, který nabízím. Vždycky je vyprodáno. Rekord zatím je, že všechny tyto prohlídky na den byly vyprodány za 11 minut.

FRANTIŠEK KINSKÝ TŘÍKRÁT – u ob-
rázku ze svého dětství a na snímku se
svým dědečkem. Foto: Deník/Jana Kotalová

Jaká je vaše první vzpomínka na kostelecký zámek?

Vybavuji si pokoj, ve kterém jsem žil se svojí matkou, když mně byly zhruba dva roky. Pamatuji si naprosto přesně, kde stál každý kus nábytku. Vybavím si, kterými dveřmi matka vešla i to, že měla na sobě kožich. Bylo to v zimě.

a že zámek je o něco větší než rodinný domek. Takže jeho pohyb omezili v zámku pouze na tři místnosti, které směl užívat. Žil tady do roku 1951, kdy mu bylo definitivně nařízeno zámek bez náhrady opustit. V tu dobu již byl otec bohužel vězněm a my s matkou jsme žili v Praze.

Po jaké době jste se do Kostelce vrátil?

Jezdil jsem sem navštěvovat dědečka na faru, a to až do roku 1975, kdy zemřel, pak pro mě Kostelec přestal existovat. Jen jsem tudy projížděl, občas nahlédl do parku a v dálce viděl chátrající zámek za stavební ohradou. Byl ve velmi tristním stavu. Pak jsem se tady objevil až chvíli poté, co otec zámek restituoval. Velmi jsem otce obdivoval, že se tohoto úkolu s plným nasazením, v poměrně vysokém věku, chopil.

Čím je pro vás kostelecký zámek dnes?

Je to jeden z mých domovů. Za svůj život mám míst, kde jsem bydlel trvaleji, víc. Dlouho mým domovem byla Praha 1, pak Dobříchovice a poté Kostelec. Mám to tady od severu k jihu a od východu k západu všude moc rád: stromy, trávu, domy v zámeckém parku. V domě mám pak nejraději knihovnu, protože je v ní hodně vědění. Nachází se tu okolo 16 tisíc svazků.

Myslíte si, že spravovat zámek je dnes těžší než v dobách, kdy ho měli vaši předci?

V každé době se jednalo o něco úplně jiného. Já ho nyní spravuji ve smyslu rodinného muzea a oni jako dům, ve kterém žili. V domě, v němž žijete, pavučinka někde v rohu nevádí, zatímco v muzeu ano. V muzeu záleží na každém detailu. Ačkoli my se samozřejmě pokoušíme, aby dům nepůsobil na návštěvníky jako muze-

„Mám se zámkem i další plány. V zahradě se chystám vybudovat objekt, který bude vypadat jako lampion, pro pořádání větších společenských akcí.“

Jaké máte další plány se zámkem?

Zámek využíváme nejen jako muzeum, ale i jako kulturní centrum zdejší oblasti. V galerii se konají výstavy, v Zrcadlovém sále i na volném prostranství mezi zámkem a hospodářskou budovou pořádáme již několik let koncerty. Náš zámek se stal i velmi

oblíbeným místem snoubenců. Zájem o obřady, kdy jsem v roli oddávajícího, je docela slušný.

Přijde čas, kdy každý majitel takové nemovitosti musí přemýšlet, kdo bude jeho nástupcem. Kdo bude tím vaším?

V naší rodině dle tradice dědil vždy nejstarší potomek. Až můj otec to porušil, ale až po dohodě se svými sourozenci. Ti o správu majetku ne-

Nový zámek

Nový zámek v Kostelci Orlicí byl postaven v empírovém stylu v letech 1829 – 1833 podle plánů vídeňského architekta Jindřicha Kocha pro hraběte Josefa Kinského. Jeho rodině patřilo kostelecké panství od roku 1796. Roku 1948 přešel zámek do majetku státu a roku 1949 byl prohlášen za státní kulturní majetek. Později se zámek stal sídlem Výzkumného ústavu pro chov prasat, a to až do roku 1975. Při navrácení zámku rodině Kinských v roce 1992 byl v dezolátním stavu. V letech 1996 až 2008 prošel náročnou rekonstrukcí a dochovaný nábytek a další předměty se podařilo postupně zrestaurovat.

měli zájem. Po vzájemné dohodě s bratry restituoval otec majetek sám. Myslím, že je dobré, aby rodový majetek spravoval jediný správce a ostatní rodinní příslušníci přispívali poradním hlasem. A otec majetek předal mně, jako prvorozenému a staršímu ze synů. A já svěřím správu svému synovi Kristianovi s jistými závazky vůči jeho sestře a mé dceři Barboře.